

Σελήνη & σεληνόφως

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Πέρα από την ομορφιά και τη χάρη του ωχρού φωτός της Σελήνης, από αστρονομική άποψη το σεληνόφως είναι εξ ολοκλήρου ηλιακό φως, όπως άλλωστε δείχνει η φασματική του ανάλυση. Η Σελήνη είναι σώμα ετερόφωτο, προσλαμβάνει λοιπόν και ανα-κλά το ηλιακό φως.

Η ονομασία της προέρχεται από τη λέξη «σέλας» που σημαίνει φως, εντούτοις το ωχροκίτρινο λαμπρό φως της πανσελήνου, που μας δημιουργεί «οράματα κι εναλλαγές», ιδιαίτερος κατά τη χειμερινή περίοδο, λόγω της χαμηλής λευκάγειας της Σελήνης, είναι μόλις το 1/500.000 του ηλιακού φωτός. Αλλά... ας μη χαλάμε τη σεληνιακή μαγεία του νυχτερινού ουρανού. Εξάλλου, η αυτόματη προσαρμογή του ματιού μας στις μεταβολές του σεληνιακού φωτός, κατά το μέγιστο φως του στην πανσέληνο, μας δημιουργεί την εντύπωση έντονου και ισχυρού φωτισμού.

Σε πανάρχαιες εποχές, πριν ακόμη υπάρξει η λατρεία του Ήλιου, η χθόνια λατρεία της Σελήνης εκφράστηκε μέσω της θηλυκής υπόστασής της στη δημιουργία και την επιβίωση του κόσμου μας, που σε διάφορες εποχές και σε διαφορετικούς πολιτισμούς είχε ποικίλες εκφράσεις και ονόματα. Η Σελήνη σχετίστηκε μυθολογικά και λατρευτικά με την Ιννάνα των Σουμερίων, την Ιστάρ των

Ασσυρίων, την Ασάρτη των Σημιτών, τη Σιν των Βαβυλωνίων, την Ίσιδα των Αιγυπτίων, τη Λίλιθ των Ιουδαίων, την Κέριντγουεντ των Κελτών, τη Λούνα των Ρωμαίων και τη Φοίβη, την Άρτεμη, την τρίμορφη Εκάτη, τη Δήμητρα και την Περσεφόνη των αρχαίων Ελλήνων.

Από τα πανάρχαια χρόνια η λατρεία της Σελήνης ήταν συνδε-δεμένη με τη γονιμότητα, την ευφορία της γης και με τις γεωργι-κές ενασχολήσεις των ανθρώπων. Έτσι, η παρουσία της Σελήνης είναι έντονη μέχρι σήμερα σε όλες τις παραδόσεις των λαών της Γης. Διαχρονικό σύμβολο της Σελήνης είναι ο μηνίσκος (ημισέ-ληνος, μισοφέγγαρο), γι' αυτό τον λόγο συχνά στις απεικονίσεις της εμφανίζεται σαν μια νεαρή όμορφη θεά με το δίσκο της ημι-σελήνου στην κεφαλή της.

Κατά την πανσέληνο «το ωχρό της φως» μας προσφέρει μια γλυκιά αίσθηση συντροφικότητας, αγάπης και ηρεμίας. Το σε-ληνόφως μας κάνει χαρούμενους, μας «σημαδεύει» και καθώς «λουζόμαστε» από αυτό γινόμαστε οι «Φεγγαρολουσμένοι», οι lunatic. Άνθρωποι φωτισμένοι, χαρούμενοι, πλημμυρισμένοι από «το φως της» που δημιουργεί –μέσω των συνθετών– τις Σονάτες υπό το σεληνόφως.

Φεγγαρολουσμένοι

*Η φύση, η πανσέληνος, ολάνθιστες πνοές..., φυγόκεντρες
δυνάμεις δονούνε τις ψυχές.*

*Οράματα κι εναλλαγές, το ωχρό της φως μας στέλνει, τη γη
μας παρασέρνει, χαράζει τις καρδιές.*

*Κοντολογίς, χαρούμενοι... στη γη... σημαδεμένοι... οι
φεγγαρολουσμένοι!*

Η Σελήνη, είναι η πιστή ακόλουθος της Γης, παράλληλα όμως και το «κόσμημα της νύχτας» των ποιητών. Είναι η θηλυκή αρχή, αφού η μέτρηση του χρόνου βασίστηκε από τα πανάρχαια χρόνια στις φάσεις της και στον συνοδικό σεληνιακό της μήνα. Η ωχρή και ετερόφωτη Σελήνη παιχνιδίζει στον νυχτερινό ουρανό παρέα με τα άστρα, λες και είναι θυγατέρα τους, λησμονώντας μάλλον ότι είναι η Φοίβη, η λευκώλενη θεά, κόρη του Υπερίωνα και της Θείας.

Είναι αργή, νωχελική στην τροχιακή πορεία της και νυχτό-δρομη, αφού μοιράστηκε, με τον αδελφό της τον Φοίβο-Ήλιο, το ημερονύκτιο. Εκείνος, πανόπτης στην πορεία του και φωτο-δότης κράτησε για τον εαυτό του το φως της ημέρας, ενώ χάρισε στην αδελφή του, τόσο το φως του όσο και τη γλυκιά σκοτεινιά της νύχτας. Χθόνια λοιπόν και μυστική θεότητα, αφού η λα-τρεία της

Σελήνης συνδέθηκε με την τρίμορφη και μυστηριώδη Εκάτη, παράλληλα όμως καλοσυνάτη, «πιστή συντρόφισσα της Γης» και των ανθρώπων, όταν η λαμπερή πανσέληνος φωτίζει τη στράτα τους. Εκείνη τη στιγμή δεν γνωρίζεις ποια ακριβώς συναισθήματα νιώθεις, καθώς μέσα στο μαύρο σκοτάδι της νυ-χτιάς λάμπει το ασήμι της Σελήνης, της βασίλισσας της νύχτας. Ένας τεράστιος, λαμπρός κυκλικός δίσκος που δεσπόζει στα ου-ράνια, «σπάζοντας» το πηχτό, μαύρο σκοτάδι της νύχτας... και τότε νιώθεις ότι δεν είσαι μόνος, αλλά σε συντροφεύει μια θεά σε όλο της το μεγαλείο. Η ηλιόφωτη Σελήνη, παραστέκει στους ερωτευμένους, καθώς -ανεξιχνίαστη και μαγική- αναδεικνύει τη γυναικεία ομορφιά, ενώ το φως της πανσελήνου «παίζει» με τα ποικίλα πρόσωπα του ανεκπλήρωτου έρωτα.

Όταν η Σελήνη εμφανίζεται κόκκινη, συνδυάζεται με πόνο και με αίμα ανθρώπων, όπως, άλλωστε γράφει ο Ναζίμ Χικμέτ «Κοκκίνισε η πανσέληνος... με αδελφών μου το αίμα, που κόμπο κόμπο σταλάζει στον Γάγγη» (μετ. Α. Δικταίος). Δεν φταίει όμως η λευκώλενη θεά. Το αιματοβαμμένο φεγγάρι, η κόκκινη παν-σέληνος -στου ορίζοντα το βάθος- κι αν δείχνει γήινο πάθος, είναι... διάχυση και σκέδαση φωτός!

Πηγή: «Ο αχός του Σύμπαντος»

Συγγραφέας : Στράτος Θεοδοσίου, ISBN : 978-960-531-323-4, Κυκλοφορία : 05/2014

Σελίδες : 97, Σχήμα : 14 x 21 cm, Χρώμα : α/μ, Έκδοση : Πρώτη

Εκδόσεις: ΔΙΑΥΛΟΣ